

τὸ ὁποῖον ρίπτεται πλήρης θάρρους καὶ πλήρης ἐλπίδων, ἀνακόπτεται αἴφνης ὑπὸ μοίρας βασκανοῦ . . .

..

Πολυφίλητε Ἀνδρέα! Ἐὰν ἐν τῇ παντοτεινῇ νυκτὶ τοῦ τάφου Σου ἠδύνασο νὰ καταμετρήσης τὸ ἐνδιαφέρον, μεθ' οὗ ἡ γινώσκουσά Σε κοινωνία παρηκολούθησε τὰς ἡμέρας τῆς ἀγωνίας Σου, τὴν ὀδύνην καὶ τὴν θλίψιν ἣν ἐδοκίμασε πᾶσα γνώριμος ψυχὴ, βλέπουσα ἐν στυγνῷ καὶ ἀφώνῳ κλαυθμῷ, καταπιθαζόμενον τὸ φέρετρόν Σου περιλουστον ἐξ ἰάσμων καὶ δακρῶν εἰς ἄπονον τάφον, θὰ ἤσθάνετο ἐν ὄλῃ τῇ μετριοφροσύνῃ Σου ἀμύθητον χαρὰν, διότι θὰ ἐνόειε ὅτι ὁ κόσμος ἐδῶ, ὁ ἐν τῇ διαρκεῖ πικρίᾳ διαβιῶν, δὲν λησμονεῖ ταχέως ἐκείνους, ὧν οἱ νεκρωθέντες παλμοὶ ἀναζῶσιν εἰς τοὺς ἰδικούς του. Ἡ ἱστορία Σου ὑπῆρξε σύντομος, συνοψισθεῖσα ὀλόκληρος εἰς τὰ δάκρυα, ἅτινα μόνη παρηγορία ἀπέμειναν εἰς τὴν ὄρφανευθεῖσαν στοργὴν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαπησάντων Σε. Πίστευε ὅτι τοὺς τόπους τῆς διαρκοῦς ἐρημίας Σου θὰ ποτίζωσι πάντοτε οἱ σταλαγμοὶ τῶν δακρῶν μας . . .

ΔΙΣΤΙΧΑ

Ἔτσι γυρίζει ἀδιάκοπα τῆς τύχης μας ἡ σφαῖρα
Πότε με νύχτα καὶ σκοτιᾶ, πότε με φῶς καὶ ἡμέρα.

Τὰ χεῖλη τρέμουν νὰ σ' τὸ παῦν μήπως ἀλλάξῃς γνώμη
Μὰ πόσα λέν' τὰ μάτια μου δὲν ἔξάνοιξες ἀκόμη.

Μελαχρινὴ εἶσ' ἄστατη, σὰν τ' ἄστατο τὸ κύμα
Ἐγὼ πῶθ' γιὰ σὲ οὐρανό, καὶ σὺ μοῦ σκάφτεις μνήμα.

Τ' ἀστέρια λέν' σ' τῇ γῆ ἀπὸ σὲ «εἶν' κόσμοι πῖο μεγάλοι»
Τὰ δύο σου μάτια κρένουνε «Ἐγὼ εἶμαι, κ' ὄχι ἄλλη».

Ἄν εἶχα τόση δύναμι, ὅση φωτιὰ γιὰ σένα,
Θ' ἀνάσταίνα τὰ πλάσματα, θάκαιγα τὰ πλασμένα.

Εἶσαι διαμάντι ὀλόφωτο, σ' τὸ τόσο μου σκοτάδι
Μ' ἀνοίγεις τὸν Παράδεισο, μοῦ ρίχνεις φῶς 'ς τὸν Ἄδη.

Ζάκυνθος 1893

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

